

— Pere A. Fàbregas

Des de la Coordinadora Catalana de Fundacions denuncien que la Llei de Transparència, qualificada de “resposta mediàtica”, només duplica feina i informació a les entitats.

UNA LLEI ANTICORRUPCIÓ REBATEJADA

La Llei 19/2014 de Transparència, accés a la informació pública i bon govern arriba amb sis anys de retard, perquè era un mandat de la última reforma del llibre tercer del Dret Civil aprovat l'any 2008 que donava sis mesos de termini per a la seva redacció, aprovació i promulgació. El resultat final, malgrat aquest retard, s'ha interpretat com una resposta cuita-corrents a la pressió mediàtica i de forces polítiques emergents sensibilitzades per l'acumulació de casos de corrupció. Davant l'enunciat de la norma potser ha faltat valentia per dir les coses pel seu nom. Perquè no titular-la directament llei anticorrupció si és del que realment es tracta?

La reserva i incomoditat amb què la llei ha estat rebuda per part de les fundacions tampoc és casual. No perquè no es vulgui donar exemple de transparència, cosa que no és el cas, sinó per la sospita de que suposarà duplicar la informació que hauran de fer pública. Informació que en gran part ja disposa l'Administració perquè les fundacions presenten els seus comptes anuals al registre corresponent del departament de Justícia. És el cas d'aquelles que reben subvencions públiques les mateixes administracions que les han concedit ara els hi reclamen aquestes dades. Això augmentarà la burocràcia i restarà temps i recursos econòmics i humans al que és l'essència

de les fundacions: la prestació sense afany de lucre d'un servei a la societat. És veritat que la Coordinadora Catalana de Fundacions ha aconseguit suavitzar l'impacte d'alguns dels aspectes més espantosos de la llei, com ara el règim sancionador, o el tractament de les fundacions més petites, però això no treu que estiguem expectats davant la seva entrada en vigor l'1 de juliol.

A la Coordinadora Catalana de Fundacions, que defensa els interessos de més de cinc-cents institucions de la societat civil, ens preocupa l'afany normatiu amb què administració autonòmica i administració central han coincidit en els últims mesos: llei de Transparència espanyola i catalana, llei de Protectorat, l'annunci d'un avantprojecte de llei de Fundacions a nivell estatal, la normativa reglamentària del Ministeri d'Economia i Competitivitat per a la prevenció del blanqueig de capitals, etcètera. El que el Parlament espanyol va legislar en matèria de transparència i bon govern amb 43 articles, el Parlament català hi ha destinat 95, entre altres coses perquè incorpora la regulació de la figura dels *lobbies*, i encara falta el corresponent reglament.

També estem a l'espera que el departament de Justícia dicti una ordre que racionalitzi la col·lisió de dues lleis —aquesta de Transparència i la del Protectorat— que regulen aspectes fronterers que requereixen d'una clarificació. Com succeeix molts cops, no es tracta tant de la llei en la seva redacció literal, sinó de la interpretació que

se'n faci. Què diu la llei i que hi ha al darrere. Exemples que mereixen una major concreció: què és el bon govern, o el govern obert, o si es considera *lobby* tot grup que vol incidir sobre les polítiques públiques. Ho serà qualsevol de les plataformes ciutadanes que es mobilitzen arreu del territori encara que no figurin inscrites a cap registre ni disposin de NIF? Ho seran els bufets d'advocats? I la Coordinadora? Hi ha responsables polítics que ens diuen que sí i d'altres que no. Si se'ns considera com a tal, les fundacions hauran d'apuntar rigorosament qualsevol reunió, mail o trucada telefònica mantinguda amb un funcionari o un representant públic?

Hem passat de no tenir cap mena de regulació a ser el país més vigilant en l'exposició a la llum pública de les interioritats de tot organisme que mou diner públic, o que fa un servei a la societat, encara que sigui sense ànim de lucre. Més enllà d'aquests advertiments que pretenen no incórrer en una burocràcia absurda, val a dir que la transparència i el bon govern són

Hem passat de no tenir cap mena de regulació a ser el país més vigilant en l'exposició a la llum pública

La reserva i incomoditat amb què la llei ha estat rebuda per part de les fundacions no és casual

valors que cal defensar i potenciar. Especialment si pel mig hi ha diner públic adreçat a la prestació de serveis que l'administració no pot assumir o que no calatès que entitats de la societat civil com les fundacions ja en tenen prou experiència.

Estem en un camí sense retorn i des de la Coordinadora estimulem les nostres associades a donar exemple. Això passa perquè publiquin a la seva web els noms dels seus patrons, el codi de govern i els estatuts, els comptes anuals, les subvencions rebudes, els programes i activitats realitzades. Moltes ja ho estan fent per convenció pròpia. Perquè la transparència és la garantia d'una gestió eficaç. ■

Pere A. Fàbregas és President de la Coordinadora Catalana de Fundacions